

[Birgitte Husmark]

medicin. For alle tre former for lidelser gælder, at hvis man ikke får den nødvendige medicin, vil det give muligvis uoprettelige konsekvenser både sundhedsmæssigt og socialt, med stærkt øgede hospitals- og plejeudgifter til følge – rent bortset fra de ufattelige lidelser.

Det kan muligvis være regeringens mening, og det kan muligvis være Fremskridtspartiets mening, at Danmark kun skal være for de rige og raske, men hvad siger Centrum-Demokraterne, og hvad siger Kristeligt Folkeparti til de omlægninger? Det er vi i Socialistisk Folkeparti endnu lidt spændte på at høre noget om. Vi er fra SF's side også dybt forundrede over det administrative bureaukrati, som Fremskridtspartiet, der jo ellers tidligere har været modstander af den slags, med disse to former for nedsættelse af tilskud roder sig ud i.

Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne og andre er jo meget velkomne til at stemme for det dagsordensforslag, der er fremsat af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti i forening.

Jørgen Winther (V):

Jeg kan gøre det ganske kort. Jeg vil gerne henholde mig til sundhedsministerens redegørelse og til hr. Ahlmann-Ohlsens særdeles udmærkede indlæg og så det tidligere korte indlæg, jeg selv har holdt.

Jeg vil gerne lige oplyse, at Venstre skal afvise Socialdemokratiets dagorden.

Aage Brusgaard (FP):

Det er en skam, at jeg ikke var heroppe før hr. Jørgen Winther, for så havde han sikkert kunnet tilføje, at han kunne også henholde sig til det, der bliver sagt nu.

Socialdemokraterne spørger: Hvilken virkning vil det give, at regeringen indgik forlig angående besparelser med Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne og Fremskridtspartiet?

Dertil vil jeg sige, at danskerne hver dag pines til det yderste på grund af den fejlslagne politik, som regeringspartierne og Socialdemokratiet har ført de sidste 15 år, en politik, som har gældsats den danske befolkning til op over begge ører, så hver arbejdsduelig dansker må slæbe med en udlandsgæld på 120.000 kr., og hvor en lysning forude bliver sværere og sværere at få øje på. Det står endda så slemt til, at selv

socialdemokrater ifølge dagspressen er begyndt at kunne se, at der skal gøres noget drastisk. Den totalt fejlslagne politik er ved at kvæle os danskere økonomisk og dermed også psykisk.

I et forsøg på at give befolkningen troen på fremtiden og troen på, at det kan nytte at gøre noget, indgik Fremskridtspartiet delforlig med regeringen om finansloven for 1989. Et af formålene var at holde de store socialdemokratiske fodtryk lidt på afstand denne gang.

Indholdet af aftalen med regeringen og det, jeg kommer med som punkt 1 her, og det, der var regeringens hovedsigte, lyder: Alle, der bruger medicin, skal selv betale det fulde beløb for medicinen – indtil 800 kr. om året. Medicinkøb over 800 kr. vil der stadig væk være tilskud til som før med 50 og 75 pct.

Så var der det, jeg kan kalde punkt 2, og som alle forligspartier var enige om: at pensionister, der har medicinkort, ikke skulle være dårligere stillet. Ligesådan skulle de, der lever af socialhjælp, også have compensation. Så var der en ordning førhen, at kronisk syge havde en egenbetaling på 500 kr. om måneden. Det beløb blev samtidig sat ned til 300 kr. om måneden.

Så havde Z et ønske – og det kan vi så kalde punkt 3 – som var, at receptpligten for nogle lægemidler blev fjernet, hvorved disse kunne købes andre steder end på et apotek. Vi formoder – og det har vi faktisk fået bekræftet her i dag – at prisen på nogle af disse grupper vil falde, men vi må jo sige, at tilskuddet fra det offentlige principielt vil falde væk.

Det har været nævnt, at der er et særligt problem med mavesårspatienter, som plejer at få 50 pct.s tilskud. Da dette lægemiddel nu kan købes i håndkøb, er det 50 pct.s tilskud generelt væk. Men igen er her jo en undtagelse, for i sygesikringsloven står der – og har for øvrigt altid gjort det:

»Sundhedsstyrelsen kan bestemme, at der skal ydes 75 eller 50 pct.s tilskud til lægemidler, der ikke har generelt tilskud, når disse ordineres af lægen til en bestemt patient. Ansøgning indsendes af lægen. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan ikke indbringes for sundhedsministeren derefter.«

Det vil altså sige, at patienter, der har behov for konstant behandling med mavesårsmedicin og dermed har vedvarende udgifter, vil, såfremt forbruget er skønnet nødvendigt af en læge, i de